

beräkning nämner att gästerna från världen och göra alla folk till lärjungar? Känner sig Staffan Rönnegård verkligen iklädd en åtstramande tvångströja och där-

dem som föresprakar en församlingsrätt i Svenska kyrkan. Det är ingen bra idé. Snabbt leder den till en församlingssegregering och en splittrad kyrka: vissa

samlade organisation SSK (Sve- riges kommuner och regioner).

BENGT OLOF DIKE
tidigare kyrkomötesledamot,
nu församlingsengagerad

Det är en kliché att påstå att kyrkan fastnat i sin yttre form

REPLIK/

Kyrkan – samhället

”**UNDEVIK KLICHÉER** och tala rakt ut till människor. Jag tror många kommer att lyssna. Vi kan väl börja där så får vi se vart det leder.”

Med dessa tre meningar avslutas den spännande och läsvärda ledare/gästkrönika av Susanne Wigorts Yngvesson i Kyrkans Tidning nummer 22/19 som tog upp ett alltid dagsaktuellt ärende, nämligen kyrkan – samhället, och som gav intressanta perspektiv.

MEN, HANDEN på hjärtat, visst är det också en kliché att säga att kyrkan har ”fastnat i sin yttre form”. För vad betyder ett sådant påstående egentligen? Och orden ”vem man är verkar utåt sett identifieras med systemet och beslutsapparaten, med de anställda, med fastigheterna och med kyrkliga handlingar”. Vad betyder de orden egentligen? Går det att – och vem kan någonsin – försvara sig mot dessa ords svepande beskrivning?

Vad vi behöver är väl i stället

en djupare postmodernistisk akademisk reflektion kring grundproblemet som tas upp, nämligen: Varför i hela friden/världen tolkar, förstår och förklarar inte längre kyrkans traditionella språk det som människor kallar verkligheten? Det räcker inte med de två *hur-lösningar* som ledarskribenten antyder:

1. Att ännu en gång frimodigt och oblygt återgå till en uppenbarelsepositivistisk von oben teologi som utgår från att den kristna diskursen skapar en verklighet som tar över den redan befintliga, naturliga och av erfarenheten allmänt beprövade. (Ett övertagande som ju i historien visat sig kunna leda till att kyrkan hamnar utanför såväl kulturen som politiken och fort blir ointressant och verkningslös).

2. Att en ”anställd” biskop talar från sin lärobänk.

OMNU någon får för sig att biskoparna varit tysta, rekommenderar jag en omläsning av samtliga biskopsbrev, för i dessa brev talar biskoparna, vilket ju ledarskribenten efterlyser, ”rakt ut”. Och ämnesvalen är aktuella existen-

tiella och samhällliga frågor. Tonen är allvarlig.

Breven är i en språkdräkt som är kyrklig, och analytisk-faktamässig (med exakt samma begrepp som andra discipliners experter när det behövs).

Breven är dessutom personligt självavårdsorienterade och bidrar till den kristna gemenskapens uppbyggnad. Och breven har ett tydligt etiskt eller profetiskt kognitivt innehåll, vilket kan exemplifieras av att biskopsbrevet om klimatet innehåller konkreta och differentierade uppmaningar bland annat till alla människor i Sverige, till svenska beslutsfattare och myndigheter, till företag och organisationer, till alla medlemsstater i FN, samt andra relevanta internationella beslutsfattare och organisationer.

Det leder långt, för att anknyta till min och ledarskribentens uttryckta förhoppning!

KRISTIAN LILLÖ
kyrkoherde, kontraktsprost,
Helsingborg